DE
METHODI HAWKINSIANÆ
IN CALCULOSORUM SECTIONE PRÆSTANTIÂ,
POSITIONES
ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

Quas, Deo Juvante, & præſide M. ANTONIO LOUIS, Artium Liberalium & Chirurgiæ Magiſtro, Scholarum Profeſſore Regio, Collegii antiquo & deſignato Præpoſito, Academiæ Regiæ Secretario perpetuo, Regio Librorum Cenſore, antiquo Noſocomii Charitatis Chirurgo Primario, in Exercitibus Regiis à Conſiliis Chirurgicis, è Regiâ Scientiar. Monſpel. Societate, & ex Acad. Scient. Humanior. Litterar. & Artium Lugdun. Rothomag. & Metenſi, Societatis Regiæ Scientiar. Gottingenſis, Inſtituti Bononienſ. Academiæ Imperialis Apathiſtarum Florentinæ Socio extraneo, Botanices Florentinæ Collegâ Honorario, & in ſaluberrimâ Facultate Medicinæ Halæ-Magdeburgicâ Chirurgiæ Doctore, *tueri conabitur*, Petrus Faguer, *Cenomanus*, *Artium Liberalium Facultatis Pariſienſis*, & *Chirurgiæ Cenomanenſis Magiſter*, *Noſocomii generalis Pariſienſis in domo dictâ* La Salpêtriere *nuper Chirurgus præcipuus*, *Primariæ ſtipatorum Regis gallicæ Cohortis Chirurgus-Major*, *Theſeos Auctor*.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

Die Sabbati primâ Julii à ſeſqui-ſecundâ poſt meridiem ad ſeptimam A. R. S. H. 1769.

PRO ACTU PUBLICO
ET
SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis P. Al. le Prieur, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXIX.

CELSISSIMO AC POTENTISSIMO

DD. GABRIELI-LUDOVICO DE NEUFVILLE

DUCI DE VILLEROY,

PARI FRANCIÆ,

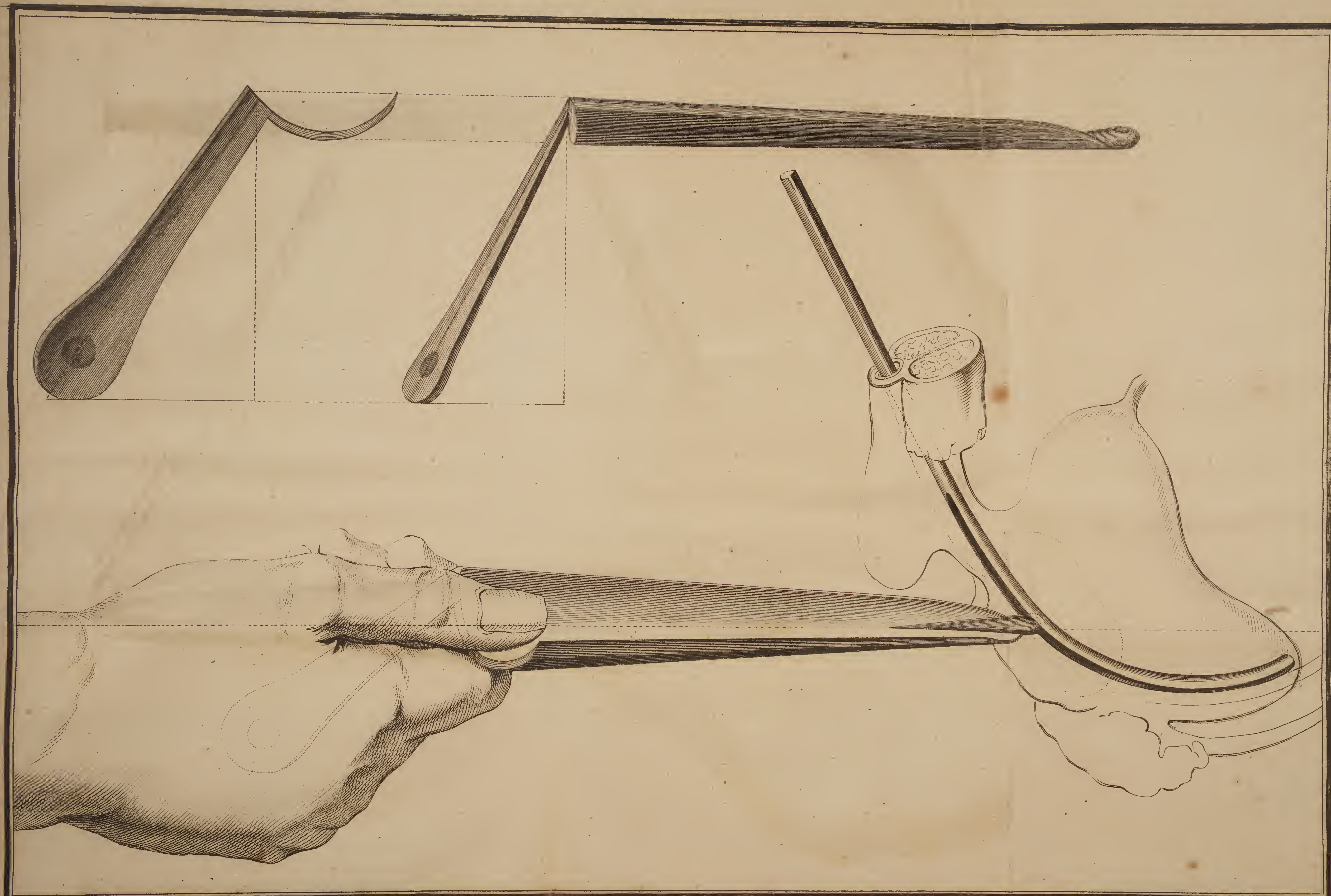
PRIMARIÆ STIPATORUM REGIS GALLICÆ COHORTIS

PRÆFECTO,

GUBERNATORI AC PRÆTORI GENERALI LUGDUNI,

TRACTUSQUE LUGDUNENSIS, FORENSIS, BELLOJOVIENSIS, &c. &c.

Donnel. Sc.

J. G. Imgram del.

Duhamel Sculp.

DE
METHODI HAWKINSIANÆ
IN CALCULOSORUM SECTIONE
PRÆSTANTIÂ,
POSITIONES
ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

SANGUINIS circulatione vivit homo, creſcit, nutritur; provida hæc nullâque mechanicâ arte adæquanda liquidi vitalis in omnes partes diſpenſatio & propulſatio, decurſu modò impetuoſiori per vaſa majora, modò tardiori per anguſtiores & implicatas minimorum vaſorum vias, ex mechanicæ legibus perficitur; undè diverſæ humorum alterationes eorumque neceſſariæ excretiones. Ipsâ vi vitæ perſpirant promptiſſimè quæ aquea ſunt. Motu cordis & arteriarum vitali & calore indè oriundo, ſanguis, poſt diverſa œconomiæ animalis expleta munia, reſiduus, ad putreſcibilem acrimoniam perpetuò propiùs accedit, quæ quidem potu diluente demulcetur, novoque temperatur jacturas

reparante chylo quem præbent alimenta. Hic verò, licet blandus & homogeneus videatur, terreas, ſalinas, oleoſas continet particulas ab alimentis ſuppeditatas, per vim circuli ſanguinei conterentem ad alcalinam naturam vergentes, quarum craſſiores per ſolos renes excerni queunt, & à quibus per urinam corpus expurgatur. A renibus per ureteres in veſicam defluit lotium, ibique ad tempus continetur. Sòla vitæ humanæ munditìes hanc lotii moram, tam immanes quandòque morbos parituram, deſiderat; nam abſque veſicâ numquam majores lapilli coaleſcerent, nec calculi veſicæ orirentur, atrociorum torminum cauſa. Sed ut ait perilluſtr. Baro van *Haller* (*a*) id incommodum natura neglexit ne ſocialis vitæ deliciæ perirent & homo hominem, ut inviſum ſuâ ſorde animal, fugeret. Quod etiam conceptis verbis dixerat Clar. Beudt, in eruditâ diſſertatione Anatomico-Phyſiologicâ de fabricâ & uſu viſcerum uropoieticorum.

Vesica urinaria viſcus eſt carneo-membranaceum, in pelvi ſitum, urinæ collectioni & expulſioni deſtinatum. Recentioribus Anatomicis laus ſit de figuræ hujus-ce viſceris accuratiori cognitione. Eorum anteceſſores veſicam pyriformem dicebant; videbatur in infimâ abdominis parte ſita, inſtar lagenæ cujus fundus, ſuperior eſſet pars & amplior; inferior verò in urethram deſinens, anguſtum & coarctatum lagenæ collum.

Diversam omninò eſſe Veſicæ figuram patuerat jam ex Anatomicâ delineatione quam publici juris fecit Clar. Le Dran, ordinis noſtri ſenior Magiſter, in eximio libro cui titulus: *Parallele des différentes méthodes de tirer la pierre hors de la Veſſie*, *Paris* 1730. Fundum partem ampliorem, infimam & inteſtino recto incumbentem memoravit Clar. Weitbrecht in Actis Acad. ſcientiar Petropolitanæ (*b*); contrà verò, partem ſuperiorem quæ inflata ſuprà pubem aſſurgit, acuminatam eſſe, atque Urethram non in axi majori parti ſuperiori oppoſitâ naſci, ſed antrorsùm, tanquam obturamentum in dolio. Hujus-ce inveſtigationis anteſignanus fuit illuſtriſſ. Morgagni, cui longè aliam Veſicæ figuram quam ex

(*a*) Phyſiolog. tom. VII, Lib. XXVI, ſect. IV, §. XIII. *De Utilitate Veſicæ.*

(*b*) Vol. V, pag. 194.

Anatomicorum deſcriptionibus, ſpectare non ſine admiratione contigit. Nam ſi quæ erat pyri ſimilitudo, non inverſi quidem erat, ſed baſi innixi; ut inferior Veſicæ pars ferè mediâ, nedum ſuperiore, latior eſſet, ac inverſi potius, ut vulgò loquuntur, cordis quam pyri imaginem tota Veſica referret (*a*). Inflatas inſpexerat Veſicas illuſtr. Anatom. Antiſtes *Morgagni*; vacuas porrò perſcrutari operæ pretium erat. Hoc penſum ad artis incrementum abſolvit Clariſſimus *Camper*, Profeſſor Groningenſis, Academiæ Regiæ Chir. Pariſ. Socius, Demonſtrationum Anatomico-Pathologicarum Tomo ſecundo. Contracta & evacuatione mirum in modum imminuta Veſica cavum habet triangulare, cujus apex ſuperior pars, baſis autem tranſversè intrà pelvim inteſtino recto in viris inſidet. Fovea à parte poſticâ formatur & poſticus paries anteriori ità accedit ut nullum ſpatium interſit. (V. fig. à Clariſſimo Auctore mutuat.) Veſica guttatim urinam à renibus excipiens, extenditur ità ut fovea priùs intumeſcat, apex deindè attollatur, baſis verò ſitum relativum ſervet. Interior Veſicæ membrana ſenſu perexquiſito donatur, præſertim circà foramen anterius, effluxui urinæ in urethram deſtinatum. Humore mucoſo obducitur, eoque contrà lotii ſtagnantis acrimoniam defenditur. Dum à calculo vel aliâ causâ magis irritatur aut ſtimulatur Veſica, hujus muci fit major ſecretio; undè micturitiones frequentiores imò & doloriferæ cum irrito conatu, morbus atrociſſimus, qui teneſmus Veſicæ denominari poteſt.

Muci ſecretioni deſtinatæ nullæ ſunt glandulæ, vel ſaltem non apparent; ultimarum arteriolarum aperta oſtiola liquorem blandum, quo Veſicæ ſuperficies interior quaſi madore irroratur, excernere poſſunt.

Musculares fibræ inter ſe contextæ, aliæ aliis diverſimodè innexæ, latam muſcularem Veſicæ externam tunicam efficiunt; eo modo ordinatæ ſunt ac diſpoſitæ ut in expellendâ urinâ uniformiter ſe contrahendo, figura Veſicæ triangularis ſervetur.

Hac muſculari tunicâ ſummè irritabilis eſt Veſica, quæ proprietas Cl. Halleri experimentis confirmata, jam in vivis animalibus innotuerat, facto periculo à Clar. Drelincurtio (*b*):

(*a*) Morgagni Epiſtol. Anatom. I, §. 61.
(*b*) Experim. Anatom. ex vivorum ſectionibus petita. Canicidio II.

„ in cane Veſica leviter forcipibus ſauciata ; undiquè ſeſe
„ contraxit & omnem urinam excluſit ; imò Veſica iſthæc
„ adeò ſeſe conglobavit in arctum , ut proſtatarum ad quas
„ ſe receperat , vix æquaverit molem. „

Vesicæ propriâ muſculari actione expellitur urina , hanc expulſionem nequidem juvantibus abdominis preſſione & diaphragmatis contractione ; cùm abolitâ , ob diſtenſionem nimiam , Veſicæ contractili facultate , nullam opem ferant alienæ compreſſiones quæ ad expellendam urinam cauſæ coadjutrices falsò dicebantur. Immiſsâ tunc in Veſicam fiſtulâ , Artis Chirurgicæ beneficio ægri ſublevantur.

De tunicarum numero non conſentiunt Auctores ; alii tres , quatuor alii Veſicæ adſcribentes. Clar. Beudt. quinque tunicas demonſtratione evidentiſſimâ in conſpectum venire aſſerit. An vero rectè, res eſt expeditæ diſquiſitionis. Primam annumerat peritoneum Veſicæ partem ſuperiorem tegens ; hæc ipſi videtur Veſicam firmare & defendere ne compreſſione viſcerum abdominalium aut expanſione majori tunicæ muſcularis hoc loco læderetur ubi minima datur reſiſtentia. Alteram exponit valdè laxam , celluloſam , Veſicam undique circumcingentem , quâ omnibus partibus ambeuntibus laxè adhæret. Hæc celluloſitas quodammodo involucrum Veſicæ , non verò genuina tunica , niſi impropriè dici poteſt.

In hâc cellulosâ telâ inſigne vaſorum rete tum arteriarum , tum imprimis venarum , inter ſe mirè intertextarum conſpicitur , potiſſimùm in parte inferiori , quæ recto inteſtino & proſtatæ vicinior eſt. Aberrantia inſtrumenta laxum hunc cellularem textum dilacerant , ſaccumque efficiunt qui Veſicæ cavum mentiendo , minùs peritos aliquandò in errorem ducit , ipſamque curationem infauſtam reddit.

Musculosa ſequitur Veſicæ tunica quam tertiam habet Cl. Beudt. Quartam , nerveam vocat. Inter utramque ſecunda celluloſa eſt Albini , per quam vaſa equidem minora repunt , quæque , impulſo flatu , eleganti ſpectaculo adſurgit. Hanc vaſculoſam à nerveâ diſtinguit Cl. Hallerus , qui inter nerveam & intimam , celluloſam tertiam adſtruit. Intima porrò epidermidis dicitur propago , leviſſima , muco lubrica , quæ eroſione ſecedit à nerveâ , ut exterior oris , faucium , ventriculi , inteſtinorum membrana , cui ſimilis eſt , & perindè renaſcitura. Indurari uſu uvæ urſi & indè ſenſus Veſicæ ſopiri , creditur.

Seriem adeſſe fibrarum orbicularium, extremum colli ſeu cervicem Veſicæ ambientem & claudentem, ad urinæ effluxum impediendum, in viris cum inteſtini recti fibris cohærentem, vel faſciculis ortis ab oſſe pubis productam, quam ſphincterem vocant, nonnulli planè negant; cùm depreſſio fundi Veſicæ, elevatio orificii urethræ, proſtatæ proeminentia, fiſtulæ urinariæ contractio, longitudo & flexiones, ſatis ſuperque lotii moræ in Veſicâ provideant, illiuſque prohibeant involontarium exitum.

Vesica, parte anteriori, ſub angulo oſſium pubis immediatè & directè abit in canalem ſpongioſo-membranaceum, veſicæ continuum, urethra dictum, quæ ſingulari modo ſub dicto oſſium pubis angulo flectitur, nempè ut primò antrorsùm parùm deſcendat cum egreditur, mox inflectatur verſus inferiora, & arcuato ductu incurvetur, deindè ad latera lentè iterùm aſſurgat ubi corporibus cavernoſis penis, eo loco ubi conjunctione angulum efformant, proſtata occurrit, & inferiori parte in eorum ſulco cui firmiter adhæret, procedit: ſicque mediantibus corporibus cavernoſis & ligamento ſuſpenſorio oſſibus pubis annexo, firmatur & ſuſtentatur, tandem eorum ductui & inflectioni reſpondet directionique obtemperat, donec in fine per glandem penetret, ſicque ad ejus extremum anguſtâ fiſſurâ liberè hiet (*a*).

Urethræ amplitudo non ubiquè eadem obſervatur; ad initium enim ubi proſtatæ nectitur, plerumquè intùs maximè contracta deprehenditur, quod in Lithotomiâ quoque ipſo digito explorare & percipere poſſumus. Hic locus tamen in excretione valdè dilatatur, quod in inflatâ, aut liquore maximè extensâ Veſicâ, clarè patet. Deindè verò multò amplior fit ubi à proſtatâ verſus bulbum ipſius urethræ, ſola & libera procedit. Bulbus ſive protuberantia urethræ eſt pars ejus poſterior proximè ad proſtatam ſita, pollicem longa, bulbum quodammodo referens. Tunc ſenſim anguſtatur urethra, ubi ſub corporibus cavernoſis & angulo oſſium pubis pergit. Tum ferè cylindricè per totum ejus tractum exporrigitur, donec ad glandem parùm priùs iterùm dilatata, anguſtâ & oblongâ contractâ rimâ pateat.

Vesicæ oſtio undequaquè adhæret magna & unica glan-

(*a*) Cl. Beudt. Diſſert. de viſceribus Uropoieticis, Diſp. Anat. XIII Select. ab Haller collect. vol. III.

dula quæ proſtata dicitur. Implet arcum oſſium pubis ; in permultis, ſi non in omnibus, integram urethram amplexatur ; magnitudo ejus varia eſt ; ex Clar. Campero, duos tranſverſos digitos in universùm lata eſt, unum cum dimidio longa, & eam exhibet figuram quæ in tabulâ annexâ punctis deſignatur. Quâ parte urethram cingit proſtata, ferè digito tranſverſo ſub Veſicæ collo, terminantur, duobus orificiis ejaculatoriis, vaſa ſeminaria in eminentiam caput gallinaginis dictam.

Cuti in regione perinæi ſubdita ſunt tria muſculorum paria, erectores qui nati ab oſſibus iſchii, utrinquè in corpora cavernoſa deſinunt : acceleratores oriundi à ſphinctere ani, partem urethræ poſteriorem amplectuntur & conſtringunt, in corpora cavernoſa itidem deſinentes : tranſverſales qui ab oſſibus iſchii ducentes ortum, urethræ bulbo inſeruntur, ejuſque dilatationi inſerviunt. Et hæc ſufficiant circà partes quarum cognitio exponendæ doctrinæ de calculoſorum curatione competit.

Calculosos quam plurima, diverſa & varia infeſtant ſymptomata, alios morbos aliaſque cauſas mentientia ; ut ex illis difficillima quandoquè ſit calculi Veſicæ diagnoſis.

Primum ſignum eſt dolor in collo Veſicæ qui circà finem mictionis exaſperatur, & ad glandis extremum propagatur. Secundum, pruritus in pudendo qui ægros cogit illud ſæpè manibus contrectare, moleſtiam illam aufferre conantes. Tertium, pondus in perinæo cum dolore gravante, præſertim à calculo grandiori. Quartum, mingendi difficultas cum ſummo conatu, parturientium more, & urinæ guttatim effluentis ſtillicidio, cum micturitione frequenti. Quintum, fluxus urinæ ſuppreſſio inter mingendum, calculo ad Veſicæ orificium, in medio curſu, ſubitò cum urinâ delato, illud que obturante. Sextum, facilior nonnumquam exitus urinæ reſupinato corpore, ob longiorem in eo ſitu ab orificio Veſicæ calculi receſſum. Septimum, frequens virgæ erectio à Veſicæ phlogoſi quæ calculi præſentiâ inducitur. Octavum, frequens cum teneſmo deſidendi cupiditas, mingendi cupiditatis pediſequa, propter conſenſum ſphincteris ani & colli Veſicæ, quia nervos habent communes. Nonum, moleſta quævis exagitatio, equitatio, per ſalebroſa loca ambulatio ; quia tunc Veſicæ cervix à lapide commota valdè

contunditur. Decimum, quod ægri à nullo ut plurimùm remedio leventur ſed è contrà pejus habeant. Undecimum, ſi lapillos excernere ſolitus æger nullos reddiderit poſteàque urinæ difficultate urgeri incipiat. Duodecimum, deſumitur ex inſpectæ urinæ ſubſidentiâ, tenaci, glutinoſâ, fundo matulæ adhærenti, quæ ſæpiſſimè poſt urinæ effuſionem, etiam vehementi concuſſione, excuti nequit: quod ſignum falsò tanquam Pathognomicum habet Cl. Riverius, dicens; præſens, calculi Veſicæ præſentiam indicare, quamvis àbſens ejuſdem abſentiam non ſignificet. Materiæ etenim glutinoſæ excretio à pravâ Veſicæ diſpoſitione abſque calculo frequens eſt, & effectus certus contractæ præter naturam & quaſi ſchirroſæ Veſicæ.

Certissimum & indubium diagnoſis ſignum eſt exploratio quæ fit per catheteris in Veſicam, & digiti in anum, immiſſionem. Hanc longè certiorem autumat Riverius, quod non ſolum adeſſe calculum oſtendat, ſed etiam illius differentias quoad magnitudinem, figuram & numerum patefaciat. Reverà interdum onere calculorum ſinuoſa fit ad latera recti inteſtini Veſica, infra collum, ibique nidulantes, immiſſus catheter haud facilè nanciſcitur: digitus tum in podicem introductus, certior eſt, ex obſervatione Riolani, explorator (*a*). Tamen cùm mediatè tantùm digitus calculum tangat, facilè falli & fallere poteſt. Nulla eſt certior exploratio quam à cathetere, cujus ſonus & ſtrepitus, ſive attritus ad calculum, auribus & manibus à Chirurgo non ſolùm, ſed etiam ab adſtantibus percipi manifeſtè poteſt. Curandum porrò ne fortè orto ſtridore vel ſtrepitu decipiantur; quod ab aëre per fiſtulam concavam pollice non obturatam quandoque illuſoriè contigit.

Levissimè & cautiſſimè procedendum, catheterem in Veſicam immittendo, blandiùſque in inquirendo calculo, ne dolores, organi valdè ſenſilis irritatione moleſtiſſimâ, excitentur, undè ſymptomata jam vix tolerabilia exaſperarentur; quod frequenter accidit in exploratione Veſicæ à Rudioribus, jure ſic appellatis quibuſdam Pſeudo-Chirurgis, etiam ſi à populo illis credulo qui & vult decipi & faciliùs decipitur, peritorum nomine ſalutentur.

Ægros ab aliâ cauſâ miſerrimè excruciari annotavit Clar. Camperus; ob longius catheteris roſtrum, ſuſque deque

(*a*) Enchirid. Anatom. Lib. II, cap. XXX.

motum, internam Veſicæ membranam conterens, quia continuò ſe circà illud Veſica contrahit: ſi verò jam conſtricta eſt Veſica à frequentioribus micturitionibus, ſi ſchirroſa aut ulcerata, quanti parantur cruciatus, à longiori apice cannulæ inquiſitoriæ!

Calculi exiſtentis indicatio curativa à ſolâ extractione petenda. Præparato ægro, ſi res & ut res poſtulaverit, depleto, enematis ope, inteſtino recto, calculoſus ſecundùm artis præcepta collocetur. Tum demiſſo in Veſicam cathetere ſulcato, ad ſectionem ſe accingat Operator. Quæ ut rectè fiat in perinæo, incidenda priùs ſunt tegumenta, dividendus muſculus tranſverſalis, urethraque ſecanda uſquè ad collum Veſicæ, unà cum proſtatâ cervicem colli cingente: ſic facilis paratur educendo calculo via, plagâ ſimplici, ſolius naturæ beneficio conſolidandâ. Quomodò autem perfectiùs id peragetur nunc ſtabiliendum.

Progressui Lithotomiæ admodùm nocuit illorum imprimis Operatorum falſa cautio, quâ, ſecuritatis aliàs laudandæ conſilio, catheteris ipſimet moderatores eſſe voluerunt, libenter manus ſiniſtræ ad rem majoris momenti neceſſariæ, auxilio caſſi. Majori curvaturâ, canalis curvaturæ minùs congruenti, vulgo inſtructus eſt catheter, ut ejus ſulcus eminens in perinæo diſtinctè percipi queat, in eumque mucro ſcalpelli, quem Lithotomum vocant, facilius adigi. Aſt quis non videt hoc operandi modo, multò ſuperiùs quam par eſt, urethram ſecari, undè non ſolum inutilis, ſed nonnulla facilè vitanda procreat accidentia, minùs apta, ſuperior hæc canalis inciſio; ut jam à duodecim annis patet ex luculentiſſimâ *Clariſſimi Præſidis* diſſertatione de experimentis circà varias calculoſos ſecandi methodos (*a*). Miniſtro confidebat Cheſeldenus, confidunt in Angliâ artis proceres, & etiam in artis imperiti manu reponi poſſet catheter in Hawkinſiani inſtrumenti mox deſcribendi uſu. Itaque dum miniſter unâ manu ſcrotum, & alterâ catheteris extremum Chirurgus ſuſtinet, cute primum ſimul ac pinguedine ſcalpello inciſâ, ab angulo in quem accelerator & erector muſculi coëunt, ad iſchii tuberculum, in perinæi parte ſiniſtrâ, lævæ manus indicem in vulnus immittit, ſulcum catheteris versùs urethræ bulbum inquiſiturus; hocque mediante

(*a*) Mém. de l'Acad. Royale de Chirurg. Tom. III.

digito

digito urethram parvâ & ſufficienti plagâ incidit ; mucroni ſcalpelli ſuccedit apex conductoris *gorgeret* dicti, eodem ſemper favente digito indice ſiniſtræ manûs ; tum catheteris extremum ſuperius à miniſtro recipit operatoris ſiniſtra manus , per cujus ſulcum dexterâ manu in Veſicam adigit conductorem Hawkinſianum. Hujus margo dexter in aciem aſſurgit quâ proſtata & Veſicæ cervix apprimè dividuntur : inde amoto cathetere , mediante conductoris cavo , forcipes dentatæ introducuntur , ut iis apprehenſus calculus non citò citiùs, ut quidam præſcripſerunt, extrahatur, ſed lento gradu ut ſenſim via dilatetur, nullatenùſque partes contundantur ac divellantur. Si pudendæ arteriæ ramus acceleratorem & erectorem muſculos perreptans, vel qui ad urethram tendit, aut ille qui ad proſtatam fertur , in harum partium inciſione læſi ſint, fit hæmorrhagia , introducto in vulnus digito, compreſſione tutò & brevi ceſſura, ſi quidem ſponte non ſiſtat. Hanc methodum cohibendi fluxûs ſanguinis immodici prædicavit vir Chirurgiæ peritiâ & Lithotomiæ ſucceſſibus inſignis, Lugduni, M. Pouteau, Acad. Reg. Chir. Socius.

Quæ operationi laterali , quocumque alio modo inſtituatur , favent rationes , iis à fortiori annuit in ſtabiliendâ methodo Hawkinſianâ gaudens Chirurgia. Expeditior enim eſt, minorique rerum apparatu celebratur, cùm conductor, margine ſecante , ſibi ipſi viam tutò paret , proſtatam Veſicæque collum dividendo , qui in aliâ quâlibet encheireſi , introducendus per catheteris ſulcum remaneret , ſectis iiſdem partibus à ſcalpello vulgari , ſeu lithotomo quocumque.

Tutius itemque res abſolvitur , ſi quidem pars conductoris convexa recto inteſtino & inferiori urethræ parti opponitur , undè nullus omninò lædendi inteſtini recti metus , nec orificii ejaculatorii ; nulla ergo prolis in poſterùm ſuſcipiendæ deſperatio : vulneris curandi expedita quoque eſt ratio , quia in morem creſcentis lunæ formatum , inferiori trajectûs parti parcendo , non ſunt colliquiæ à præterfluenti urinâ madidæ, vulneris conſolidationi nocivæ.

Non minùs experientiæ quam rationi inſiſtit laudata methodus. A quindecim retrò annis, Celeber. Hawkinſius, Londini hâc Chirurgiâ fauſtiſſimo cum ſucceſſu calculoſis opitulatur. Eam primâ vice Pariſiis celebravit die 28 Octobris 1767,

Clariſſimus Actûs Præſes in ſtrenuo equitum vice-Tribuno, cui duos inſignes calculos feliciter extraxit, intrà breve temporis intervallum, conſolidato, naturæ beneficio, vulnere. Tres alios ab hâc die ſecuit calculoſos eâdem operandi ratione & proſperè admodùm. Teſtes habuit quamplurimos, inter quos honoris causâ nominandi, D. *Tronchin*, ſereniſſimi Aurelianenſium Ducis Proto-Medicus, D. *de la Breuilhe*, Delphini & Delphinæ, dum viverent, primarius Medicus; & inter expertiſſimos Artis Magiſtros DD. *Pibrac*, *Houſtet*, *de la Porte*, *Berdolin*, *Pean*, *Capdeville*, & D. *Dezoteux* legionis pedeſtris quæ Regis nomine inſignitur, Chirurgus-Major, tunc nuper ex angliâ redux, & Londini operationum Hawkinſianarum teſtis oculatus. Sapientiſſimi Magiſtri & Præſidis præceptis uſus, hanc bis adhibui Lithotomiæ inſtituendæ methodum, nec improſperè, præcipuis Cenomanenſibus Medicis & Chirurgis adſtantibus.